Тому що ніколи тебе не вирвеш,
ніколи не збереш,
тому що вся твоя свобода
складається з меж,
тому що в тебе немає
жодного вантажу,
тому що ти ніколи не слухаєш,
оскільки знаєш і так,
що я скажу,

тому що в цій мові не лишилось
жодних нормальних слів,
тому що синтаксис,
який нас рятував,
давно застарів,
тому що повіривши одного разу,
будеш вірити до кінця,
тому що мені саме тепер
не вистачає
твого імені та лиця,

я не дам тобі жити так,
як ти хотіла – мені на зло,
ніби я не зупиняв для тебе кров,
ніби нічого і не було,
я все одно спробую хоча б якось
тобі допомогти,
я все одно все зіпсую,
все одно досягну мети.

Сама подумай –
як би я відмовився від твоїх листів?
Ти ж розумієш, що я від тебе хотів.
Я хотів, щоби все було так,

як хотіла ти.
Тому доведеться далі
писати всі ці листи.

Доведеться змиритися з тим,
що все мине.
Доведеться не говорити
про важливе та головне,
доведеться боятись свободи,
триматися меж.
Щастя не оминеш.
щастя не оминеш.